PHÁP Y THẦN THÁM

九零跨界女法医

MỘT DẤU VẾT – MỘT SỰ THẬT

PHÁP Y THẦN THÁM

Yên Ba Toái

Bản đọc thử

CHƯƠNG 1

GIỚI THIỆU

Tên truyện: Pháp Y Thần Thám

Tác giả: Yên Ba Toái

Giới thiệu: Nữ pháp y Lâm Lạc xuyên không về năm lớp mười hai, còn nhận được một hệ thống phá án. Khi ấy Giang Ninh liên tiếp xảy ra trọng án, án tồn đọng chất thành đống. Nhờ một cơ duyên tình cờ, Lâm Lạc được cảnh sát công nhận, từ đó bắt đầu cuộc sống phá án ngoài biên chế, hết lần này đến lần khác phá được những vụ trọng án và án tồn đọng.

Vụ thiếu nữ nhà bên trúng độc lúc sáng sớm, vụ tử vong bên đường nghi do tai nạn xe, vụ xác nam trong hang diêm tiêu, vụ sinh viên khoa Lịch sử mất tích… Vụ nào cũng tưởng chừng rối như tơ vò, nhưng hễ có Lâm Lạc nhúng tay là tình thế lại xoay chuyển, từng vụ lần lượt được tuyên bố phá xong. Tội phạm khắp các ngả ở Giang Ninh như bị cào sạch tận gốc, ngay cả những hung thủ đã lẩn trốn năm năm, thậm chí mười năm, cũng lần lượt lộ mặt.

Tội phạm A: Năm năm trước tôi cướp một món tiền, từ đó rửa tay gác kiếm, an phận buôn bán nhỏ, vậy mà cũng sa lưới?

Tội phạm B: Thế đã là gì, tôi đẩy người ta từ trên lầu xuống, ngụy

trang thành tự sát, còn quay lại hiện trường giả làm người hóng chuyện, vậy mà vẫn bị lôi ra!

Hung thủ của một vụ diệt môn nhìn xiềng chân của mình, lặng thinh. Hắn cứ ngỡ mình đã giấu đủ kỹ, vậy mà cũng không thoát được sao...

Mùa tốt nghiệp còn chưa tới, người khác vẫn đang lo sốt vó chuyện tìm việc, Lâm Lạc đã sớm trở thành mục tiêu của công an khắp nơi, ai nấy đều dốc hết bản lĩnh để giành lấy cô.

Chú của Lộ Hàn Xuyên muốn giành được Lâm Lạc, bèn gọi cháu trai tới, bắt anh đi xem mắt với cô.

Vừa thấy Lâm Lạc, Lộ Hàn Xuyên đã bật cười. Cô gái này anh quen.

Hồi trước anh đi thăm ông ngoại, nhìn sang nhà hàng xóm thấy một cô gái bị dây thừng trói chặt, tưởng có kẻ cướp đột nhập, liền đạp tung cửa xông vào.

Khi ấy cô gái nói: Không, anh nghe tôi giải thích đã...

Lộ Hàn Xuyên: Cô đừng sợ, có tôi ở đây rồi, không cần lo!

Cô gái: ...

Kết quả, Lộ Hàn Xuyên phải đền cho nhà họ Lâm một cánh cửa, còn bị ông ngoại xách tai mắng cho một trận, chửi anh là đồ ngốc.

Lâm Lạc nhìn chàng trai trước mặt, nhớ lại lần mất mặt muốn độn thổ mà suốt hai kiếp cô chưa từng trải qua!

... Lúc đó cô thật sự! Chỉ là! Đang! Tập thoát khỏi dây trói thôi mà...

Thẻ nội dung: Kỳ duyên thời đại, Hào môn thế gia, Trọng sinh, Hệ thống, Sảng văn, Nhẹ nhàng

Từ khóa tìm kiếm: Nhân vật chính: Lâm Lạc, Lộ Hàn Xuyên

Nhân vật phụ: Khác:

Giới thiệu ngắn: Mượn một đôi mắt tinh tường, phá tan lớp lớp sương mù.

Thông điệp: Hôn nhân cần sự hòa hợp về tam quan (thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan).

CHƯƠNG 2

VỤ ÁN "BAN MIÊU"

Vừa qua tháng Chín, trời đã lạnh đi thấy rõ. Mới hơn bốn giờ sáng, chân trời vừa ửng lên chút sắc xanh nhạt, vài nhà đã lên đèn.

Khu chung cư Gia Hòa do cơ quan góp vốn xây từ hồi xưởng in nhuộm còn hoạt động. Phần lớn cư dân là công nhân cũ của xưởng, ai cũng biết mặt nhau. Nhà họ Phùng và nhà họ Lâm ở tầng một đơn nguyên hai cũng vậy, chẳng những quen biết mà còn rất thân thiết.

Lâm Lạc là con gái một của nhà họ Lâm, ở căn phòng ngủ quay về hướng Nam. Cô giật mình tỉnh giấc vì tiếng thanh la "boong boong". Ngoài cửa sổ, dưới phố, có người bán hàng rong vừa gõ thanh la vào tay lái sắt của chiếc xe ba bánh, vừa cất giọng rao kéo dài.

Chéo bên kia đường, ở góc rẽ có một bưu điện cũ. Trên bức tường xanh rêu của bưu điện treo một chiếc đồng hồ lớn, cổ kính, nặng nề, lặng lẽ nhìn xuống phố xá và dòng người, chẳng biết đã ở đó bao nhiêu năm.

Hơi thở phố phường đậm đặc cùng khung cảnh cô chưa từng thấy bao giờ, tất cả đều quá đỗi chân thực. Theo thời gian chầm chậm trôi, chúng không ngừng nhắc cô rằng đây không phải mơ.

Kiếp trước cô là một pháp y, trong tỉnh hễ có vụ án hóc búa là

thường mời cô đến hiện trường.

Cô nghĩ, hẳn là vì vụ tai nạn xe ấy nên cô mới xuyên đến đây, trở thành cô con gái một lưu lạc bên ngoài nhiều năm của nhà họ Lâm chăng?

Nguyên chủ lại còn là học sinh lớp mười hai!

Nói cách khác, cô đã tốt nghiệp thạc sĩ, vậy mà xuyên đến đây rồi, tháng Bảy năm sau còn phải thi đại học thêm một lần nữa!

Vừa nghĩ đến thi đại học, trong đầu cô như có chiếc máy tự động phát bật lên, kèm luôn cả nhạc nền dồn dập. Những tháng ngày dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó lần lượt hiện về, từng cảnh, từng cảnh một...

Không thể nghĩ thêm nữa. Lâm Lạc day day trán, thấy đầu càng đau hơn.

Sắp đến giờ đi học, có người gõ cửa bên ngoài. Lâm Lạc không muốn động đậy, kéo chăn lên cao, nhắm mắt định ngủ thêm một lát. Đêm qua cô ngủ không yên, đầu óc cứ ong ong.

Tiếng gõ cửa nhanh chóng dừng lại. Là bố cô đang nói với chị họ cô:

- Lạc Lạc mấy năm nay ở ngoài, sức khỏe sa sút, tháng trước lại ốm một trận nặng, cứ để nó ngủ thêm chút nữa, vẫn kịp mà.

Ông vừa dứt lời, một tiếng thét chói tai xuyên qua cánh cửa gỗ vọng vào. Âm thanh ấy đến quá bất ngờ, dội thẳng vào màng nhĩ người nhà họ Lâm, khiến ông giật thót, bao thuốc lá vừa cầm lên suýt rơi xuống đất.

Mẹ Lâm Lạc tái mặt, khẽ nói:

- Nghe rợn người quá, nhà đối diện không phải có trộm đấy chứ?

- Không giống, tôi nghe như bên đó đang khóc.

Bố Lâm Lạc lắng tai nghe thêm một chút rồi mở cửa.

Tiếng thét ấy cũng làm Lâm Lạc giật mình. Cô vội vàng ngồi dậy, mặc bộ đồng phục xanh trắng rộng thùng thình đặt sẵn bên giường.

Soi gương một cái, có thể thấy tóc cô bây giờ chẳng tốt chút nào. Mái tóc dài ngang vai khô xơ, ngọn tóc hơi chẻ.

Cửa nhà họ Phùng đối diện khép hờ, cả nhà chen chúc trong một phòng ngủ hướng Nam mà khóc. Đó là phòng của con gái nhà họ Phùng, Phùng Sơ Tuyết. Cuối tháng trước cô ấy vừa đính hôn, trên trần nhà vẫn còn treo những dải hoa giấy sặc sỡ dán từ hôm ấy, trông rộn ràng vô cùng.

Thế nhưng chủ nhân căn phòng đang nằm trên giường lại nhắm nghiền mắt, bọt trào ra nơi khóe miệng. Người nhà họ Phùng gọi thế nào, lay thế nào, người trên giường cũng không có lấy nửa phần phản ứng.

Mẹ Lâm Lạc đứng ở cửa nhìn vào chiếc giường bên trong, chỉ một cái liếc mắt mà như bị điểm huyệt, đồng tử khẽ run lên.

Người ở tuổi bà chẳng biết đã dự bao nhiêu đám cưới đám ma, cũng đã tiễn đưa mấy người già trong dòng họ, đương nhiên biết người vừa mới chết trông thế nào.

Sáng sớm tinh mơ, con bé nhà họ Phùng lại chết rồi sao?!

Lâm Lạc đứng ở cửa. Theo bản năng nghề nghiệp vốn có, cô rất tự nhiên đảo mắt quan sát khắp căn phòng trước.

Cửa sổ của tòa nhà này đều là cửa hai lớp, lớp ngoài lắp song sắt chống trộm. Qua tấm lưới chắn muỗi ở lớp trong, có thể thấy rõ song sắt vẫn nguyên vẹn.

Căn phòng dọn dẹp rất sạch sẽ, đồ đạc ngăn nắp. Trên chiếc bàn kê sát tường, ngoài dãy mỹ phẩm dưỡng da xếp ở góc bàn, còn có một hộp nhựa hình trụ đựng thuốc mỡ.

Tiếng khóc than của người nhà họ Phùng vang xa đến mức lại có người nghe thấy động tĩnh mà chạy sang. Người đông lên, Lâm Lạc bị chen ra phía sau, không nhìn thấy tình hình bên trong nữa.

Giữa đám đông chen chúc, Lâm Lạc nhìn thấy những bọng nước trên cánh tay Phùng Sơ Tuyết.

Cantharidin (chất độc chiết từ bọ ban miêu)!?

Trong sự nghiệp pháp y của cô, những ca tử vong do trúng độc nhiều không đếm xuể. Ngộ độc cantharidin tuy hiếm gặp, nhưng cô cũng từng tận mắt chứng kiến.

Có ca, người chết lúc sống mắc bệnh vảy nến, dùng thuốc có chứa cantharidin nhưng không kiểm soát được liều lượng nên trúng độc mà chết. Đó mới chỉ là bôi ngoài da, nếu tự ý uống thì khả năng tử vong còn cao hơn.

Điều khiến cô khó hiểu là chỗ nổi bọng nước trên cánh tay Phùng Sơ Tuyết tuy có vấn đề về da, nhưng theo cô quan sát thì đó hoàn toàn không phải bệnh vảy nến, trông lại giống bệnh chàm hơn.

Nếu là bệnh chàm, theo lẽ thường, bác sĩ sẽ không cho thứ thuốc kịch độc như cantharidin vào đơn, dù sao cũng không đúng bệnh!

Nếu không phải thuốc bác sĩ kê, vậy cantharidin từ đâu mà ra? Tại sao lại nổi bọng nước đúng ngay chỗ bị chàm?

Lâm Lạc nhìn quanh một lượt, cảm thấy cái chết của Phùng Sơ Tuyết thật sự đáng ngờ, rất có thể không phải do bệnh đột phát. Đã dính đến tử vong bất thường thì cảnh sát hình sự hẳn sẽ đến hiện trường điều tra, có khi lát nữa là có người tới.

Thật ra cô muốn xem thêm một lúc, nhưng mẹ cô, Diêu Ngọc Lan, thấy cô cũng theo sang thì không chút do dự kéo ngay cô về nhà. Diêu Ngọc Lan sợ cô hoảng, dè dặt nói:

- Mẹ cũng không ngờ lại xảy ra chuyện thế này, con sợ lắm phải không? Không sao đâu Lạc Lạc…

Lâm Lạc lắc đầu:

- Con không sao.

Chị họ Lâm Lạc là Lâm Kiều thì mặt trắng bệch, đầu ngón tay lạnh ngắt, thật sự đã sợ hết hồn. Cô vẫn chỉ là học sinh, lần đầu tiên thấy có người chết ngay trước mắt.

Hai chị em về nhà, vội vã thu dọn đồ đạc rồi ăn sáng. Một lúc sau, cả hai theo Diêu Ngọc Lan nối gót nhau bước ra khỏi cửa đơn nguyên, vừa ra thì lướt qua mấy cảnh sát mặc đồng phục.

Một cảnh sát trung niên trong số đó xách theo hòm khám nghiệm, vừa đi vào vừa quan sát xung quanh. Lâm Lạc chỉ liếc qua đã biết người cảnh sát ấy là pháp y, thứ ông xách trên tay chính là hòm khám nghiệm hiện trường.

Bố Lâm Lạc vốn đã hứa sẽ lái xe đưa hai chị em đi học. Nhà họ có một chiếc xe Xiali để đi lại, mua bằng tiền ông mở xưởng thực phẩm mấy năm nay kiếm được. Nhưng bên nhà họ Phùng vừa xảy ra chuyện, ông không thể đi được, phải ở lại giúp một tay, nên người đưa hai chị em đi học là Diêu Ngọc Lan.

Nửa tiếng sau, ba người xuống chiếc xe buýt chật ních, đến trường Trung học số 15.

Trường Trung học số 15 nằm ở phía Đông công viên Trung Sơn của thành phố Giang Ninh, là trường trọng điểm trực thuộc tỉnh. Trường chỉ kém ba trường cấp ba tốt nhất Giang Ninh một bậc, điểm

đầu vào cũng rất cao. Với thành tích của nguyên chủ thì không thể đạt tiêu chuẩn nhập học.

Nhưng cô mất tích từ nhỏ, mùa hè năm nay mới được tìm về nhờ những người hảo tâm giúp đỡ, thuộc trường hợp đặc biệt. Để cô vào được trường số 15, bố Lâm Lạc đã phải nhờ vả không ít người, chạy vạy khắp các ngành dân chính, công an, giáo dục, mới lo xong chuyện này theo diện đặc cách.

Lúc thi xếp lớp, nguyên chủ còn chưa được 400 điểm, phải vào lớp 8 ban tự nhiên. Diêu Ngọc Lan đưa Lâm Lạc đến cổng trường, chỉnh lại quai cặp cho cô, nói:

- Mẹ nghe nói bạn cùng bàn của con là học sinh năng khiếu thể thao, không chịu học hành mấy. Để một thời gian xem sao, nếu thật sự không ổn thì mẹ tìm cách nhờ thầy cô đổi chỗ cho con.

Lúc này Lâm Lạc đã điều chỉnh xong tâm trạng, cố gắng nhập vai vào thân phận này, nói:

- Không cần đâu mẹ. Không thích học cũng chẳng nói lên được gì, đâu có nghĩa là nhân phẩm kém, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến con. Chuyển được con vào trường số 15 đã không dễ dàng rồi, đừng vì chuyện nhỏ này mà làm phiền thầy cô nữa.

Diêu Ngọc Lan đành gật đầu. Vừa quay lại, bà giật nảy mình, đúng lúc thấy cậu bạn cùng bàn cao lớn của Lâm Lạc đi ngang qua sau lưng mình, bước vào cổng trường.

Nói sau lưng người ta lại để chính chủ nghe thấy, Diêu Ngọc Lan ngượng chín người. Lâm Lạc cười cười, vẫy tay chào mẹ rồi cũng vào trường.

Cô đến chỗ ngồi của mình. Cậu bạn cùng bàn không nhìn cô, nhưng lặng lẽ đưa tay đẩy chiếc bàn phía sau Lâm Lạc lùi lại một chút,

để cô ngồi được rộng rãi hơn. Bạn ngồi sau Lâm Lạc bật cười trêu chọc một tiếng, ánh mắt lấp lánh vẻ hóng chuyện.

Lâm Lạc nhận ra thiện ý của bạn cùng bàn, vội vàng cảm ơn rồi nói:

- Lúc nãy mẹ tớ nói gì cậu nghe thấy rồi phải không? Đừng để bụng nhé, mẹ tớ không cố ý đâu.

Cậu bạn mở một quyển sách ra che mặt, ngượng ngập đáp:

- Không nghe thấy.

Lâm Lạc bật cười, ngồi xuống bắt đầu lật sách.

Khi cả lớp đến gần đông đủ, thầy chủ nhiệm lặng lẽ xuất hiện ở cửa sau, dùng ánh mắt chết chóc theo dõi mọi động tĩnh trong lớp. Có học sinh vừa hay quay đầu lại, bị thầy liếc một cái mà sợ suýt mất hồn.

Tiết đầu tiên là tiết toán. Thầy giáo dạy toán cao gần một mét chín, chưa đến ba mươi tuổi, rất hài hước, giảng bài cũng hay. Toán cấp ba, Lâm Lạc tuy đã quên một phần, nhưng nghe giảng cũng không đến nỗi vất vả.

Hồi trước cô học đại học y, trường không có môn toán cao cấp. Sau khi đi làm, vì cần dùng kỹ thuật tăng cường hình ảnh để xử lý dấu vân tay bị nhòe, cô từng chuyên tâm học toán cao cấp, nghiên cứu đủ loại thuật toán và hàm số, còn đăng một số bài báo khoa học.

Chính nhờ bỏ công khổ luyện như thế, rất nhiều dấu vân tay nhòe nhoẹt cô đều xử lý được. Nhờ vậy, với thân phận một nữ pháp y, cô đã góp sức phá không ít án tồn đọng, có tiếng tăm trong ngành công an toàn tỉnh. Hễ tỉnh gặp vụ án khó cần pháp y và nhân viên khám nghiệm hỗ trợ, ai cũng muốn gọi cô theo.

Nhưng cô thấy những gì mình học trước đây vẫn chưa đủ chuyên sâu. Nếu không phải vì đi làm rồi thời gian rảnh quá ít, lẽ ra cô có thể

nắm vững sâu hơn nữa.

Giờ đã có thời gian, lại được quay về thời học sinh, cô vẫn muốn làm nghề pháp y. Với năng lực của mình, sống lại một lần như trước kia thì cô cũng có thể sống khá tốt, nhưng chỉ lặp lại quá khứ thì với cô cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nếu có thể học sâu học kỹ hơn, cũng coi như bù đắp phần nào nuối tiếc của kiếp trước.

Đang nghĩ ngợi thì trong đầu cô vang lên một chuỗi âm thanh điện tử: "Phát hiện vận may của ký chủ ở mức thấp, cần gấp tích điểm để nâng vận may. Phạm vi vận may từ 0 đến 100. Vận may giảm về 0, sinh mệnh chấm dứt. Vận may hiện tại: 5! Điểm tích lũy hiện tại: 30! 100 điểm tích lũy có thể đổi lấy 1 điểm vận may."

Lâm Lạc: ... Đúng là đến muộn nhưng vẫn đến, hóa ra cô cũng có hệ thống.

Ngay sau đó, trước mắt cô sáng lên một bảng điều khiển giống như màn hình: Hệ thống này là hệ thống phá án, ký chủ chỉ cần phá án là có thể kiếm điểm tích lũy, nhận được lời cảm ơn hoặc lời khen ngợi chân thành của người khác cũng có thể kiếm điểm. Điểm tích lũy có thể dùng để nâng vận may, cũng có thể dùng để học các kỹ năng dưới đây.

Hệ thống phá án? Đúng là cái tên vừa nghe đã hiểu!

Những gì Lâm Lạc từng trải qua đã định sẵn tính cách cô khá điềm tĩnh. Hệ thống xuất hiện tuy khiến cô kinh ngạc một lúc, nhưng cũng chỉ một lúc mà thôi. Đến xuyên không còn xuyên được rồi, còn chuyện gì là không thể?

Theo phần giải thích bên trên, vận may của cô bây giờ rất thấp. Cho dù tạm thời còn giữ được cái mạng này thì cũng dễ gặp xui xẻo.

Nhìn tiếp xuống dưới, cô để ý thấy có một số kỹ năng hiện màu xám, không thể xem. Những kỹ năng xem được chia làm hai phần: kỹ năng chuyên môn và kỹ năng khác.

Kỹ năng chuyên môn hiện thấy được bốn mục: giám định dấu vân tay, giám định dấu chân, tăng cường hình ảnh, nhân chủng học pháp y.

Kỹ năng khác cũng chỉ hiện bốn mục: thoát thân, lặn, lái xe, đối kháng.

Nhìn những kỹ năng này, Lâm Lạc rạo rực không thôi. Trong số những kỹ năng hiện ra, mục nào cô cũng thấy hứng thú.

Trước đây sức lực có hạn, điều kiện cũng có hạn, cô chỉ mới tìm hiểu được một số mảng kỹ năng chuyên môn, mà cũng chẳng thể gọi là tinh thông. Nếu có cơ hội dùng hệ thống để học sâu học kỹ, thì sức trợ giúp cho công việc phá án chắc chắn không thể so với trước.

Còn các kỹ năng khác, hiện giờ cô hứng thú nhất là mục thoát thân. Nghĩ vậy, cô dùng ý thức mở ô danh sách nhỏ xíu bên cạnh mục thoát thân. Rất nhanh, mấy mục con hiện ra, đứng đầu là thoát thân khỏi dây trói, cần 200 điểm tích lũy. Ngoài ra còn có mục thoát thân khỏi không gian kín, cũng cần 200 điểm.

Lâm Lạc nhìn 30 điểm tích lũy ít ỏi cùng 5 điểm vận may còn sót lại của mình, biết tạm thời mình chẳng học được gì cả.

Lúc này, phía dưới bảng điều khiển hiện lên một dòng chữ mới: Phát hiện bên cạnh ký chủ xảy ra án mạng, người chết là Phùng Sơ Tuyết. Vụ án này có khả năng trở thành án tồn đọng, nếu ký chủ hỗ trợ phá án thành công sẽ nhận được 400 điểm tích lũy. Ký chủ có nhận nhiệm vụ không?

Lâm Lạc: ...

Theo ý hệ thống, vụ án Phùng Sơ Tuyết rất có khả năng trở thành án tồn đọng, nghĩa là trong thời gian ngắn sẽ không phá được.

Còn vì sao thì hệ thống không hề nhắc tới. Với thân phận hiện giờ, cô cũng không cách nào tiếp cận tài liệu liên quan đến vụ án, chẳng hạn thi thể Phùng Sơ Tuyết, mẫu xét nghiệm máu và chất chứa trong dạ dày, hay dấu vân tay cảnh sát thu được. Ở hoàn cảnh của cô, muốn điều tra các mối quan hệ xã hội của Phùng Sơ Tuyết cũng chẳng phải chuyện dễ.

Nhất thời cô chưa biết nên bắt tay từ đâu, nhưng 400 điểm tích lũy là món mồi không nhỏ, Lâm Lạc không thể không động lòng. Có số điểm ấy, cô có thể đổi lấy vận may, cũng có thể học kỹ năng mình hứng thú. Nghĩ đến đây, cô bấm nhận nhiệm vụ.

Có tiếng bước chân vọng tới, là thầy dạy toán đang đi một vòng quanh lớp. Lâm Lạc thu lại tâm trí, nhìn ba bài trên bảng đen rồi bắt đầu làm.

Lúc đi ngang chỗ Lâm Lạc, thầy dạy toán liếc qua tờ giấy nháp, thấy cô chẳng những làm đúng mà chữ cũng rất đẹp, phóng khoáng mà có lực, hơn hẳn chữ của một số học sinh, hoặc viết ngoáy loằng

ngoằng, hoặc nét bay bổng mà chẳng có gốc. Bản thân thầy vốn mê thư pháp, thấy nét chữ này lại thêm mấy phần quý mến.

Thầy vừa đi qua, trong đầu Lâm Lạc vang lên một tiếng "ting": Nhận được 1 điểm tích lũy.

Lâm Lạc hơi thắc mắc, chẳng lẽ điểm này là do thầy dạy toán cho? Nếu không thì còn ai nữa?

Chuông hết tiết vang lên, thầy dạy toán về văn phòng, tiện miệng nói với thầy Uông, chủ nhiệm lớp 8:

- Nghe nói cô bé mới chuyển vào lớp anh điểm đầu vào không tốt lắm.

Thầy Uông bưng chiếc bình giữ nhiệt to tướng lên uống một ngụm, gật đầu:

- Phải, tổng điểm chưa tới bốn trăm.

Thầy chủ nhiệm lớp 6 ngồi bên cạnh chen vào:

- Là 372 điểm, lão Uông vẫn còn nói giảm đấy.

Thầy Uông hừ một tiếng, không thèm để ý. Học sinh chuyển trường với thành tích như thế, chẳng thầy chủ nhiệm nào muốn nhận. Cô chủ nhiệm cũ của lớp 8 đã về nhà nghỉ ngơi chờ ngày nhập viện sinh con, thế là em này bị xếp vào lớp ấy.

Thầy dạy toán khá bất ngờ. Trường Trung học số 15 đâu phải trường hạng xoàng, học sinh lớp 8 có kém hơn một chút thì cũng hiếm ai thi dưới 400 điểm, điểm này đúng là thấp quá...

Nhớ lại biểu hiện của Lâm Lạc trên lớp, thầy nói:

- Có lẽ do môi trường trước kia của em ấy không tốt, đổi môi trường rồi biết đâu thành tích lại đi lên.

Lời thầy dạy toán ít nhiều tác động đến thầy Uông. Đến tiết ba, tới

lượt mình lên lớp 8 dạy vật lý, thầy tranh thủ để ý biểu hiện của Lâm Lạc.

Không tệ, nghe giảng quả thật rất chăm chú.

Tiết tự học tối đầu tiên, giáo viên tiếng Anh bảo cán sự bộ môn phát một bộ đề, yêu cầu học sinh làm xong trong một tiết. Thầy Uông cũng phát một bộ đề kiểm tra theo chương, nội dung là phần giảng trong hai tuần nay.

Buổi tự học tối đó thầy không về. Bài vừa thu lên, thầy lập tức ngồi vào văn phòng chấm. Chấm xong bài của Lâm Lạc, thầy trầm ngâm.

Giáo viên tiếng Anh ngồi bên cạnh đang bận tay, bỗng quay sang nói với thầy:

- Học sinh mới chuyển vào lớp thầy được 136 điểm tiếng Anh, đứng thứ ba lớp 8. Điểm này cao thật đấy, chênh với điểm thi đầu vào nhiều quá. Hay hôm ấy con bé căng thẳng nên làm bài không tốt?

Thầy Uông không tin nổi, bước sang ngó thử. Trên tờ bài đúng là có con số 136 viết bằng mực đỏ.

Lại nghĩ đến điểm vật lý của Lâm Lạc vừa rồi, thầy Uông thấy con số ấy hơi chướng mắt.

- À phải rồi, lần kiểm tra vật lý này con bé được bao nhiêu?

Giáo viên tiếng Anh nhớ ra thầy Uông cũng vừa chấm bài, bèn hỏi

thử.

Thầy Uông buồn bực:

- Lần này ít câu, thang điểm 100, em ấy được 32...

Giáo viên tiếng Anh: ...

Lúc thầy Uông xuất hiện ở cửa sau lớp học, Lâm Lạc đang lật xem sách vật lý lớp mười.

Do tính chất công việc, cô tiếp xúc khá nhiều với toán cao cấp, hóa học và sinh học. Tiếng Anh lại là công cụ cô thường dùng để đọc tài liệu nước ngoài, nên đạt điểm cao chẳng có gì khó. Thậm chí cô còn nương tay, để điểm không vọt lên quá cao mà gây chú ý. Trong tất cả các môn sắp thi đại học, vật lý là môn cô cần cố gắng nhất.

Bài kiểm tra lần này chắc cũng chỉ được hai ba chục điểm. Biết làm sao được, những gì học ngày trước gần như đã trả hết cho thầy cô, làm bài toàn đoán mò.

Chín giờ tối, học sinh lớp mười hai túa nhau xuống cầu thang. Thời này phụ huynh đến đón con học cấp ba không nhiều, nên hai vợ chồng nhà họ Lâm đứng bên chiếc Xiali bên kia đường trông rất nổi bật. Vì bên nhà họ Phùng có chuyện, cả hai đều mặc đồ đen, giản dị hết mức.

Khi họ về đến nhà, cửa nhà họ Phùng khép hờ, bên trong có người đi đi lại lại.

Suốt cả ngày nay, nhà họ Phùng chưa lúc nào vắng người. Cảnh sát, người quen quanh đó, họ hàng nhà họ Phùng hết tốp này đến tốp khác kéo tới. Buổi trưa, cảnh sát còn sang nhà họ Lâm hỏi một số chuyện liên quan đến Phùng Sơ Tuyết. Các hộ xung quanh đều được hỏi, chỉ là điều tra thông lệ, nên vợ chồng nhà họ Lâm cũng chẳng có gì phải căng thẳng, biết gì nói nấy.

Về đến nhà, Diêu Ngọc Lan lập tức dọn cơm canh vẫn đang hâm

nóng lên bàn cho hai chị em ăn.

Lâm Khánh Đông không ăn, định sang nhà đối diện:

- Anh còn phải sang xem thế nào. Em ở nhà với hai đứa nhé.

Diêu Ngọc Lan lại nói:

- Em cũng sang một lát. Mẹ Tiểu Tuyết không ăn không uống cả ngày nay rồi, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.

Hai vợ chồng đi rồi, chỉ còn lại hai chị em Lâm Lạc, Lâm Kiều. Không nói câu nào thì kỳ quá, Lâm Kiều bèn chủ động lên tiếng:

- Lát nữa hai chị em mình làm bài tập, có chỗ nào không hiểu em cứ hỏi chị. Chị biết thì chị chỉ, không biết thì đi hỏi người khác.

Thật ra Lâm Lạc có thể tự học, cô chỉ quên thôi chứ không phải mất gốc. Ôn lại một chút, luyện thêm đề, chẳng bao lâu thành tích sẽ lên.

Nhưng Lâm Kiều đang ở nhờ nhà này, Lâm Lạc sợ chị họ nhạy cảm, thấy không thoải mái, nên nói:

- Vâng, làm bài tập trước đã. Có chỗ nào không hiểu em tự nghiên cứu trước, không được thì em hỏi chị.

Hai chị em dọn bàn làm bài, chẳng mấy chốc đã hơn chín giờ. Họ loáng thoáng nghe thấy bên nhà đối diện bắt đầu cãi nhau.

Lâm Lạc mở cửa, bước tới cửa nhà họ Phùng nhìn vào. Người đang cãi nhau hóa ra lại là vợ chồng Lâm Khánh Đông và Diêu Ngọc Lan. Còn kẻ gây chuyện là một bà cụ gần sáu mươi, búi tóc kiểu cũ. Nguyên nhân trận cãi vã chính là bà ta.

Bà cụ được mọi người gọi là bà Tạ, là mợ của Phùng Sơ Tuyết, cũng là bà đồng có tiếng trong khu dân cư quanh đây. Thân phận này khá đặc biệt, lời bà ta nói ra ắt khiến người thường phải dè chừng. Người

lớn tuổi lại càng dễ tin bà ta.

Diêu Ngọc Lan vốn tính hiền lành, sở dĩ phải cãi nhau với bà ta là vì bà đồng này rêu rao rằng Phùng Sơ Tuyết chết là do vận số bị người khác ảnh hưởng nghiêm trọng, mà chuyện đó dính dáng không ít đến đứa con gái nhà họ Lâm vừa tìm về, hai bên là quan hệ bên này thịnh thì bên kia suy. Ý tứ này hết sức trắng trợn, chẳng khác nào nói thẳng rằng vì Lâm Lạc trở về, cướp mất vận số của Phùng Sơ Tuyết, nên Phùng Sơ Tuyết mới chết.

Gặp phải chuyện thế này, bậc cha mẹ nào chịu nổi? Lâm Khánh Đông và Diêu Ngọc Lan dù hiền đến đâu cũng không thể nhẫn nhịn được nữa. Thế là hai bên lời qua tiếng lại, cãi nhau một trận to. Diêu Ngọc Lan còn cậy mình cao hơn, cào vào mặt bà Tạ mấy cái liền.

Mấy người hàng xóm lâu năm thân với Lâm Khánh Đông đều bất bình thay ông, cho rằng lời bà Tạ toàn là chuyện hoang đường, liền xúm vào khuyên vài câu, bảo vợ chồng ông bớt giận, đừng để bụng.

Người xúm lại xem mỗi lúc một đông, mấy đơn nguyên đều có người kéo sang. Có kẻ ít nhiều vẫn tin lời bà Tạ, nhìn Lâm Lạc bằng ánh mắt kỳ quặc, như nhìn một thứ xui xẻo.

Có hai người cũng sống trong tòa nhà này, một ông cụ và một bà cụ, chụm đầu vào nhau thì thầm:

- Dạo này tim tôi không được khỏe, mới hai tháng nay thôi. Trước đây sức khỏe cũng chẳng tốt gì, nhưng tim có làm sao đâu. Ông xem bà Tạ nói thế cũng có lý đấy chứ, vận số ấy mà, bị người ta cướp đi một ít, nhà mình ở gần biết đâu cũng hụt theo.

Người kia phụ họa:

- Tuần trước nhà tôi mất năm trăm tệ. Khóa cửa cũng chẳng hỏng, thế mà vẫn mất, không phải xui xẻo thì là gì?

Diêu Ngọc Lan thính tai, nghe thấy những lời bàn tán râm ran khắp nơi. Bà tức đến phập phồng cả ngực, trong lòng khó chịu vô cùng, đồng thời thấy bất lực sâu sắc, không biết làm sao mới ngăn được những kẻ này tiếp tục bịa đặt. Con người ta đứng trước tin đồn, có lúc thật sự bất lực.

Những lời đồn kiểu này một khi lan ra, có khi lấy mạng Lâm Lạc như chơi.

Bà muốn liều với đám người này một phen, nhưng chưa kịp ra tay, Lâm Lạc đã gạt những người chắn đường, đi tới trước mặt hai kẻ đang buôn chuyện, giơ ngón tay gầy guộc trắng bệch chỉ vào bà cụ bên trái:

- Mặt bà là kiểu mặt phù niêm điển hình, nói đơn giản thì là suy giảm chức năng tuyến giáp, gọi tắt là suy giáp. Mắc bệnh này sẽ bị phù mặt, mặt bè ra, mắt thiếu thần, phản ứng chậm chạp, da khô, uể oải thiếu sức. Bà bây giờ chính là như vậy.

- Bệnh này liên quan đến sự tiết hormone trong cơ thể, ảnh hưởng toàn thân. Mấy triệu chứng vừa kể mới chỉ là một phần, bệnh lâu ngày thì tim sẽ có vấn đề. Đến mức như bà, ít nhất cũng phải mắc từ mấy năm trước rồi, liên quan gì đến tôi?

- Có bệnh thì đi mà chữa, đừng có vơ bừa người khác để đổ vấy!

Lâm Lạc nói không lớn, chỉ vừa đủ cho những người xung quanh nghe thấy, cũng chẳng có mấy kích động, giọng điệu khá bình thản.

Thế nhưng lời cô nói ra lại chẳng ôn hòa chút nào, câu nào câu nấy như kim đâm vào bà cụ lắm chuyện kia.

Lâm Lạc lại liếc nhìn ông cụ bên phải và cậu bé đứng sau ông ta. Cậu bé chừng mười hai, mười ba tuổi, lúc nãy ông cụ nhắc chuyện mất tiền, phản ứng của nó đã không bình thường. Lâm Lạc làm việc ở Đội Hình sự lâu năm, từng theo các chuyên gia tâm lý học được chút bản

lĩnh nhìn người. Nhìn phản ứng của cậu bé, trong lòng cô đã có phỏng đoán.

Cô lại giơ ngón tay lên, chỉ vào ông cụ:

- Nhà ông mất tiền mà khóa cửa không hỏng, tốt nhất ông nên hỏi người trong nhà xem có ai cầm mà không nói với ông không. Nói "cầm" có lẽ còn là cách nói khách sáo, rốt cuộc là ý gì, ông tự đi mà nghĩ.

Mấy câu ngắn ngủi của cô khiến những người xung quanh sững sờ. Thân hình cô gầy gò, sắc mặt kém, nhưng khí thế và thần thái khi nói chuyện lại tạo nên một áp lực vô hình. Nhất thời chẳng ai dám buông lời hỗn hào với Lâm Lạc và người nhà cô nữa.

Lâm Khánh Đông định thần lại, thấy vô cùng hổ thẹn. Ông buôn bán nhiều năm, tự cho là cũng từng trải, vậy mà gặp chuyện còn phải để con gái đứng ra trấn áp cục diện. Nhưng ngoài hổ thẹn và tự trách, ông còn thấy tự hào. Ông thấy Lâm Lạc nhà mình đúng là đầu óc nhanh nhạy, ăn nói có lý có lẽ, lại có khí thế, rất ra dáng người làm lãnh đạo.

Những ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua. Lâm Khánh Đông lấy lại tinh thần, chỉ vào ông cụ kia:

- Ông Lưu, tôi cũng chẳng muốn nói nhiều với ông. Tiền tôi cho ông vay, hai nghìn tệ, trong vòng ba ngày phải trả cho tôi. Không thì tôi đến cơ quan con trai ông mà đòi. Ông liệu mà làm.

Rồi ông lại chỉ vào một người đàn ông khác vừa bàn tán về Lâm Lạc:

- Cả anh nữa, anh còn nợ nhiều hơn ông Lưu! Ba năm rồi, mười hai nghìn tệ anh vẫn chưa trả tôi, giờ trả hết đi. Chỉ riêng mấy câu anh vừa nói, tình nghĩa giữa chúng ta coi như hết. Cũng hạn ba ngày, không

thì gặp nhau ở tòa.

Ông vừa nói thế, hai người mắc nợ đều ngớ ra, sao tự dưng lại ép họ trả tiền thế này?

Có chuyện của hai người họ trước mắt, lại thêm màn thể hiện ban nãy của Lâm Lạc trấn áp, những người có mặt chẳng ai dám nói bậy nữa.

Diêu Ngọc Lan vẫn thấy ấm ức. Bà về phòng gọi điện cho đồn công an, rồi bước ra nói với mọi người:

- Tôi báo cảnh sát rồi. Ông Lưu chẳng phải bảo mất tiền sao? Để cảnh sát đến điều tra giúp ông, xem rốt cuộc ai lấy số tiền đó. Còn bà Tạ, bà cũng chờ đấy, trước mặt cảnh sát, bà nhắc lại những lời ban nãy một lần nữa xem.

Nghe nói cô đã báo cảnh sát, càng chẳng ai dám nói thêm gì. Vài người lặng lẽ bỏ về, nhưng phần lớn vẫn nán lại.

Lần này cảnh sát đến rất nhanh. Ngoài cảnh sát khu vực phụ trách địa bàn, Đội Hình sự của Công an phân cục quận cũng cử hai người đi cùng.

Cảnh sát hình sự sở dĩ cũng đến được là vì khi nãy họ đang làm việc ở đồn công an. Nghe nói nhà họ Lâm báo án, họ đi theo luôn, tiện thể xem có moi ra được manh mối nào liên quan đến vụ án Phùng Sơ Tuyết hay không.

- Ai báo cảnh sát?

Một viên cảnh sát cao lớn chừng ngoài ba mươi tuổi dẫn đầu bước vào cửa tòa nhà, theo sau còn có ba người nữa.

Lâm Lạc nhận ra người này sáng nay cũng từng đến. Khi ấy anh ta đi cạnh viên cảnh sát xách hòm khám nghiệm vào tòa nhà, có lẽ là người của Đội Hình sự.

Người dẫn đầu chính là La Chiêu, đội trưởng Đội Hình sự Công an phân cục quận Nam Tháp, thành phố Giang Ninh. Lần này anh đến

đồn công an bên này để điều tra một vụ án khác.

Đúng lúc bố Lâm Lạc báo cảnh sát, mà một bên đương sự lại là họ hàng của gia đình nạn nhân trong vụ án mạng sáng nay, nên anh đi theo, xem có phát hiện gì mới không.

Bước đầu đã xác định Phùng Sơ Tuyết chết do trúng độc. Bên pháp y dùng thuốc thử kiểm tra vài loại chất độc thường gặp nhưng không phát hiện ra gì. Những xét nghiệm chuyên sâu hơn thì Trung đội Kỹ thuật hình sự của phân cục không làm được, phải gửi mẫu lên phòng thí nghiệm độc chất của Viện Kỹ thuật hình sự Công an thành phố.

Pháp y đã lấy mẫu máu và chất chứa trong dạ dày người chết, cùng với mẫu hộp thuốc mỡ, gửi cả lên Viện Kỹ thuật hình sự thành phố, đến giờ vẫn chưa có kết quả. Bên ấy việc nhiều, muốn làm gấp thì anh còn phải hối thúc.

Pháp y phân cục bước đầu cho rằng nguyên nhân tử vong có thể là ngộ độc cantharidin. Chất độc này được chiết xuất từ bọ ban miêu, một số loại thuốc điều trị ung thư giai đoạn cuối hoặc bệnh vảy nến có chứa thành phần này.

Người chết không bị vảy nến, lẽ ra thuốc mỡ bôi ngoài da cô dùng không thể có thành phần này. Vì vậy, nếu xác định trong thuốc mỡ quả thật có cantharidin thì về cơ bản có thể kết luận đây là án giết người, và phải lập án hình sự.

Thấy cảnh sát, bố Lâm Lạc chủ động bước lên trình bày sự việc. Còn Diêu Ngọc Lan thì chỉ vào ông Lưu:

- Đồng chí ơi, ông ấy bảo nhà mất năm trăm tệ, các anh điều tra giúp được không? Không thì đám người này lại đổ món nợ ấy lên đầu Lạc Lạc nhà tôi. Con bé còn nhỏ, còn đang đi học, sao gánh nổi cái tiếng oan to thế này. Cứ điều tra cho ra nhẽ đi.

Đội trưởng La liếc nhìn phó đồn trưởng. Phó đồn trưởng bèn hỏi ông lão tự nhận mất tiền:

- Mất tiền à? Chuyện từ bao giờ? Nếu đúng là có chuyện đó thì ông cứ trình báo, chúng tôi sẽ xử lý.

Được Lâm Lạc nhắc khéo, ông Lưu cũng đoán ra số tiền ấy là do thằng cháu ngoại lấy trộm. Ông vội xua tay:

- Không cần, không cần đâu. Chắc tôi nhớ nhầm, hoặc trẻ con lấy rồi quên nói với tôi. Chuyện còn con thế này không cần phiền các anh đâu.

Phó đồn trưởng sầm mặt:

- Chưa rõ đầu đuôi thì đừng có nói bừa.

Ông Lưu lùi thủi vâng dạ, không dám nói thêm câu nào. Những người khác cũng im thin thít.

Đội trưởng Đội Hình sự La Chiêu lạnh lùng đứng ngoài quan sát, nhìn bà Tạ mấy lần. Ánh mắt dò xét ấy khiến bà Tạ làng mắt đi chỗ khác.

La Chiêu vào ngành từ năm hơn hai mươi tuổi, làm ở đồn công an mấy năm rồi chuyển sang Đội Chống móc túi của phân cục. Mấy năm ở đó, chẳng biết anh đã tóm bao nhiêu tên trộm, luyện được một đôi mắt sắc bén. Cũng như nhiều cảnh sát lâu năm khác, đôi mắt ấy nhìn người khá chuẩn.

Ánh mắt anh lướt qua gương mặt từng người, rồi dừng lại trên một thanh niên. Người này trông giống bà Tạ đến năm sáu phần, cũng mặt tròn, mắt nhỏ, cao chừng hơn một mét bảy.

Khí thế của anh rất mạnh, khiến chẳng ai dám lên tiếng.

Lâm Lạc cũng không hé răng. Nhìn bà Tạ, trong lòng cô dâng lên

một cảm giác kỳ lạ.

Bà Tạ khác với những bà cụ bình thường. Bà chắc chắn từng trải không ít, biết lời nào nên nói, lời nào không. Biết rõ nói vậy là đắc tội chết với nhà họ Lâm, cớ sao bà vẫn làm? Bà được lợi gì?

Chỉ đơn thuần là cho sướng miệng thôi ư? Không giống lắm.

Mải nghĩ ngợi, cô không để ý La Chiêu từ nhà họ Phùng bước ra, vừa ngẩng đầu đã chạm phải một ánh mắt đầy suy tư.

La Chiêu xưa nay thích nghiền ngẫm con người, mà thích nhất là nghiền ngẫm đôi mắt. Từ đôi mắt một người, anh có thể nhìn ra rất nhiều điều.

Ở hai nhà này, có ba người biểu hiện bất thường nhất. Cô gái trước mặt là một trong số đó.

Anh cảm thấy đây không phải đôi mắt mà một cô gái mười bảy tuổi nên có. Dù ngay khoảnh khắc hai người nhìn nhau, cô đã nhanh chóng thu lại cảm xúc, La Chiêu vẫn bắt được vài phần khác thường.

Nhờ tiếp xúc với vụ án này, anh đã nắm được phần nào tình hình nhà họ Phùng và nhà họ Lâm đối diện. Cô con gái một nhà họ Lâm mất tích năm một tuổi, năm tuổi được người ta đặt trước cổng cô nhi viện, rồi lớn lên ở đó.

Thân thế như vậy không mấy ăn khớp với vẻ điềm tĩnh không giấu được trong mắt cô. Nhưng nếu bảo cô gái này có liên quan trực tiếp đến cái chết của Phùng Sơ Tuyết thì khả năng ấy cũng cực kỳ nhỏ. Dù sao cô mới trở về chưa lâu, giữa hai người không đến mức có khúc mắc lớn như thế.

Anh chỉ thấy cô gái này kỳ lạ, khó tránh để ý thêm một chút.

Có điều anh cũng chỉ nhìn thêm vài lần. Trong mắt người khác, dường như anh chẳng hề đặc biệt chú ý đến Lâm Lạc. Nhưng Lâm Lạc

biết, viên cảnh sát hình sự này đang suy xét về cô.

La Chiêu nhanh chóng thu ánh mắt lại, quay sang nói với phó đồn trưởng đồn công an phường:

- Anh cho người lấy lời khai mấy người này, lấy dấu vân tay của tất cả luôn.

Nói xong, anh lại ghé tai phó đồn trưởng thì thầm mấy câu, chẳng ai biết anh nói gì.

La Chiêu vốn đã tính, nếu vụ Phùng Sơ Tuyết được xác định là án giết người thì phải nhanh chóng điều tra các mối quan hệ xã hội của cô.

Khi đó, vị hôn phu, bạn trai cũ, họ hàng bạn bè nhà họ Phùng và đồng nghiệp của Phùng Sơ Tuyết đều là đối tượng điều tra trọng điểm. Kẻ có thể bỏ độc vào thuốc mỡ rất có thể là người gần gũi với cô.

Giờ nhân vụ báo cảnh sát này, tiện thể lấy luôn dấu vân tay của đám người kia, đúng là thuận tiện.

Cho dù vụ này không phải án giết người, những mẫu vân tay ấy vẫn có thể nhập vào cơ sở dữ liệu dấu vân tay của địa phương, mở rộng thêm dung lượng.

Vừa hay tỉnh đang muốn xây dựng cơ sở dữ liệu dấu vân tay, lại đang lo mẫu quá ít.

Anh còn việc bận, không nán lại lâu. Những vụ báo cảnh sát vì tranh chấp dân sự thế này vốn do đồn công an sở tại xử lý, không cần cảnh sát hình sự nhúng tay. Dặn xong chuyện ấy, anh quay người dẫn người cảnh sát hình sự còn lại rời đi.

Tiễn anh xong, phó đồn trưởng dẫn hai cảnh sát quay lại, trước tiên nói với cả đám người bên nhà họ Phùng:

- Được rồi, tất cả lại đây lăn tay. Lấy lời khai xong mới được về.

- Bà Tạ, bà lại đây, bà lăn trước.

Anh ta chỉ thẳng vào bà Tạ, chẳng khách sáo gì, bảo bà bước tới.

La Chiêu đi rồi, không khí ở hiện trường bớt căng thẳng hẳn. Có người không muốn lăn tay, bèn nói với phó đồn trưởng:

- Tôi có nói gì đâu, chẳng liên quan gì đến tôi, sao lại bắt tôi lăn tay?

Phó đồn trưởng trừng mắt nhìn hắn:

- Bảo lăn thì lăn, lắm chuyện thế? Không làm điều trái lương tâm thì nửa đêm chẳng sợ ma gõ cửa. Anh không làm chuyện xấu thì sợ cái gì?

Người kia bị hỏi vặn đến cứng họng, đành đứng sau bà Tạ chờ lấy vân tay.

Phó đồn trưởng xem đồng hồ, rồi khách khí nói với bố Lâm Lạc:

- Giờ đã hơn mười một giờ đêm rồi, anh cho hai cô con gái đi nghỉ trước đi. Mai còn phải dậy sớm đi học mà, người lớn ở đây là được rồi.

Bố Lâm Lạc cũng có ý ấy. Lúc trước ông đã muốn cho Lâm Lạc và Lâm Kiều vào nhà, khổ nỗi Lâm Lạc không chịu.

Giờ những người Lâm Lạc muốn quan sát cô đều đã thấy cả, chẳng cần ai khuyên, cô tự kéo Lâm Kiều vào trong.

Lúc này Lâm Kiều mới có dịp lên tiếng:

- Em không sao chứ? Bà ta toàn nói bậy thôi, em đừng để bụng.

Lâm Lạc vừa định bảo mình không sao thì đã tự vấp chân trên mặt đất bằng phẳng, người chao đi, Lâm Kiều đỡ một cái mới đứng vững được.

Lâm Lạc cạn lời, thầm nghĩ vận may của mình đúng là tệ thật, đất

phẳng thế này mà cũng ngã được.

Trong lòng có chuyện, cô không muốn nói nhiều, chỉ lắc đầu:

- Không sao ạ. Những lời khó nghe em nghe nhiều rồi, người khác chẳng dễ gì ảnh hưởng được em đâu.

Nói xong, cô vỗ vỗ tay Lâm Kiều, về phòng mình đóng cửa lại.

Vào phòng, cô kéo từng ngăn kéo ra, gom hết sổ ghi chép và giấy tờ tìm được trong ngăn kéo lẫn trên mặt bàn, xếp thành một chồng, rồi ngồi xuống bên bàn chậm rãi lật xem.

Phó đồn trưởng lấy xong dấu vân tay của tất cả mọi người, lại mắng cho bà Tạ cùng mấy kẻ buôn chuyện một trận. Đợi đến khi bà Tạ xin lỗi bố mẹ Lâm Lạc trước mặt mọi người, anh ta mới dẫn người rời đi.

Vừa ra khỏi khu chung cư, phó đồn trưởng đã dặn cấp dưới:

- Mai hai cậu điều tra tình hình bà đồng họ Tạ và con trai bà ta, gồm cả chuyện tiền nong qua lại, các mối quan hệ xã hội, dạo gần đây hay qua lại với ai, quan hệ với Phùng Sơ Tuyết thế nào, cái gì tra được thì tra hết.

Hết phần đọc thử. Vui lòng liên hệ nếu bạn muốn tiếp cận bản gốc.